

Jeg har under Forhandlingerne med det andet høje Ting fundet, at det var rimeligt, at en saadan Bestemmelse blev indført, saa at man ikke skulde vente paa, hvad der skulde ske, naar der ingen Overenskomst var, men at der var noget, der skete, om jeg saa maa sige, af sig selv. Samtidig har jeg imidlertid bestemt fastholdt, at det var nødvendigt, at Indenrigsministeren kunde paalægge vedkommende Sygekasse at yde Lægehjælp, fordi Staten naturligvis ikke kan se roligt paa, hvad der ellers vilde kunne ske. Nu har vi jo Organisationer af Kasserne, men ingen kan vide, om noget saadant altid bliver ved. Der kan komme de Tider, da disse Organisationer ikke er saa faste som nu; saa kan saadanne Organisationer selvfølgelig ogsaa begaa Fejl, og ingen kan da finde det rimeligt, at Statsmagten skal se roligt paa, at saa overordentlig vigtigt et Omraade, som dette er i social Henseende, et Omraade, som Staten viser saa stor og levende Interesse, skulde blive Genstand for saadanne Tilfældigheder, som kunde forekomme, hvis det var en absolut Ret for en Sygekasse at nægte at give Lægehjælp.

§ 12 aabner Mulighed for at yde Tandpleje, Behandling paa Rekonvalescenthjem og Hjemmesygepleje efter nærmere af Indenrigsministeriet fastsatte Regler, og det foreslaas endvidere, at Indenrigsministeriet fastsætter, hvad der i denne Forbindelse kan henregnes til Medicin. Det er, for at der ikke skal ske Misbrug af Statens Midler paa dette Omraade, og man vil i Bilaget til Folketingets Udvalgsbetænkning finde en Skrivelse, der nærmere gør Rede for dette Forhold. § 13 indeholder nye Regler om Maksimumsgrænsen for Sygekassernes Ydelser. Det foreslaas, at det gøres til Pligt for Kasserne at yde Pengehjælp i 26 Uger i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder.

Der fandtes oprindeligt i Lovforslaget en Bestemmelse om, at der skulde være tvungen Genforsikring af Begravelseshjælp, men denne Bestemmelse har jeg efter Forhandling med Folketingets Udvalg ladet udgaa, fordi jeg efter de forskellige Forslag, der er fremkommet til mig, hellere vil tage hele dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse og gøre det til Genstand for et særligt Forslag.

Med Hensyn til det økonomiske er der gjort Rede for Lovforslagets Rækkevidde i Bemærkningerne. Jeg skal endnu kun tilføje angaaende Sygekasseforslaget, at der i Folketinget er indføjet en Bestemmelse om, at Revision af denne Lov skal foregaa i Samlingen 1923—24. Jeg vil gerne i den

Anledning udtale, at jeg har selv ønsket denne Revisionsbestemmelse indført, og det har jeg gjort, fordi der er fremkommet en Række betydelige Spørgsmaal under Forhandlingerne om denne Sag, Spørgsmaal, som efter min Mening bør undersøges, selv om man efter nærmere Undersøgelse kommer til det Resultat, at man ikke skal forlade de hidtidige Veje — jeg skal blot eksempelvis nævne Spørgsmaalet om forskellige Præmier for Medlemmerne. Jeg mener, at det da vil være naturligt at benytte Tiden, indtil Revisionsforslaget skal forelægges, til at give de forskellige, der med Rette har betydelig Interesse i alle disse Spørgsmaal, Lejlighed til en Drøftelse i Fællesskab. Nu har f. Eks. Sygekasseledere og Læger ikke Lejlighed til at tale om Sagerne, uden naar de skal forhandle om Overenskomster, og ofte, naar de, som i denne Tid, er i høj Grad uenige om, hvad der skal staa i saadanne Overenskomster, er dette at tale sammen, naar Hovederne er lidt hede, ikke saa frugtbringende i saglig Henseende. Det, som jeg da derigennem vilde bidrage til, var, at Repræsentanter for Sygekasserne, Repræsentanter for Lægerne, Repræsentanter for Administrationen og Repræsentanter for Ministeriet kom til at drøfte under rolige og fredelige Forhold adskillige af de betydningsfulde Spørgsmaal, der her har Interesse.

Endelig er der altsaa Forslaget til Lov om Ændring i Fattigloven. Forslaget udvider for det første den nuværende § 63 derhen, at Kommunen med den i Paragraffen fastsatte Begrænsning skal yde Hjælp i Forhold til den Hjælp, som Sygekassen har ydet i Løbet af det Regnskabsaar, i hvilket Sygekassehjælpen er ophørt, og de to foregaaende Regnskabsaar, et Tidsrum, der er valgt med Henblik paa den i Sygekasselovens § 24 indeholdte Bestemmelse om Maksimum for Sygekassehjælp. Dernæst tilsigter Forslaget at hjælpe de Personer, der paa Grund af, at de ikke kan anses for arbejdsføre, ikke kan optages i anerkendte Sygekasser og derfor heller ikke kan faa Invalidrente. Jeg gjorde før nærmere Rede for, hvilke Bestemmelser man i saa Henseende har fundet det rigtigt at indføje. I Folketinget er der indføjet en Bestemmelse om hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret, saa længe denne Hjælp ydes.

Jeg har nu i Korthed gjort Rede for disse omfattende Forslag og vil da kun til sidst meget varmt anbefale dem ogsaa til dette høje Ting. De er med de Ændringer, jeg har omtalt, enstemmigt vedtagne i det andet høje Ting, og det er min Overbevis-